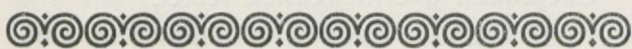

melyekhez a gyönyörű szinezés járul. E téren Munkácsy-ig vele senki sem mérközhetett. Szereti a fény játékát tanulmányozni s majdnem mindegyik képe egy-egy új megvilágítási probléma megoldása. Madarász szerencsésen egyesítette művészetében a romantikus festői-séget a realiztikus józansággal, az alaposságot az ihlet lendületével. Ez az oka, hogy a magyar képzés halhatatlan nagyjai között van helye.

Eljön a bánat néha hozzám.

Irta: Fiák András.

Eljön a bánat néha hozzám
S csendesen rám teszi kezét,
Az orcájához szorítja az orcám
S körülünk csend lesz s hallgatag setét.

Előbb ő szólal a fülemben halkán,
De szívem reszket mindenik szaván,
Mint rezg a hullám akkor a pataokban,
Ha a szél hulló levelet behány.

Hűvös kezével törli homlokomról
A napsütésben rajt' maradt derűt
S hirtelenében egy pár korhadt csontból
Összeüt nekem egy bús hegedűt.

Már készül újjam a húrjába kapni,
Hogy fölsírjon a megsápadt remény,
Mikor fiaim hallom felkacagni,
Ott bent a másik szoba rejtekén.

Fejünk egyszerre ütjük fel a hangra,
De hirtelen a bánat messze tűn —
És hahotázva, csengőn felkacagva
Utána vágom a csont-hegedűm.

Ilyen az élet!

Színmű kilenc képben.

Irta: Frank Wedekind. — Fordította: Orbók Attila.

A verses rész Ligeti Ernő munkája.

(Folytatás.)

PIETRO KIRÁLY: Királyi szavak voltak, milyeneket én is szívesen kimondottam volna, ha ugyan olyan könnyű lenne mindig új és jobb kancellárt találni! (Almához.) Ifjú diplomatám, valóban sajnálom, hogy tanácsaim balul ütöttek ki! (Ujra rövid ideig tartó taps.)

ALMA (a közönséghez):

Harmadizben bukott meg a tréfám!
De most aztán megmutatom nektek,
Hogy e hőst mily' könnyedén verem meg,
S hogy korbácsomtól jajgatózva néz rám
És nyöszörögve lábam elé omlik,
Meggötröffen a szíve kibomlik
És nyöszörög, hogy magamhoz emeljem —
És könnyben ázva fürdeti a sárt is,
De mielőtt ez mind-mind végbemenjen,
Húzzátok elő a bugyelárist
És a ginyolt szívesen tárt kézzel
Halmozzátok el egy kevés pénzzel.

(Két fehér tányért vesz kezeibe és a lépcsőn lemegy.)

A szünetnek hölgyek, urak, most
Vége! — Dobjatok egy pár hatost.

A KIRÁLY:

Küzdelemre küzdelem! Ha mégsem
Bírnám, akkor elzúg a halál
Országomon, mint a tűz, ha száll...

(A közönséghez.)

Egy-két obolussal megelégszem.

ALMA (egy nézőhöz, aki csipőn ragadja és meg akarja csókolni őt): Oh, pfuj, uram!
Szégyelje magát! Nem vagyok én leány!
Táguljon!

A NÉZŐ: Sohasem láttam ilyen finom kezű
gyermeket!

A KIRÁLY (a közönséghez):

Tisztelt publikum, csak egy-két fillért!

(Magában.)

Bár már vége lenne! Nem maraszt
Az élvezet és megnyugodva hordom,
Hogy mily' fájdalmat takargat a sorsom.

(A közönségnek.)